

РЕШЕНИЕ

№ 860

гр. София, 15.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 20.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **7132** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на Г. К. С., ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място], [улица], чрез адв. Д. срещу Решение № 1040-21-613 /18.06.2021г на Директора на ТП на НОИ С.-град , с което се потвърждава разпореждане № РВ-3-21-00919488М8.05.2021 г. на длъжностното лице по чл.114, ал. 3 от КСО при ТП на НОИ - С. град за възстановяване на недобросъвестно получено парично обезщетение поради общо заболяване за периода от 30.11.2020 г. до 17.04.2021г. вкл. в размер на 424.45 лв., от които 413.85 лв. - главница и 10.60 лв. - лихва. С уточняваща молба ,в изпълнение на указанията на съда дадени с Разпореждане №5725/ 02.08.2021г по делото / л.39 от делото / , жалбоподателя е посочил ,че незаконосъобразността на акта се състои в несъответствие с материалния закон. Конкретизира ,че дейността на фирмата му е била прекъсната ,заради Ковид пандемията за 3 месеца,след което възобновена ,като отново започнал да внася осигурителните си вноски и е подал съотв.декларации към НАП.Въпреки това ответника отказал изплащане на болнични , поради невнесени осигурителни вноски.

Моли да се отмени оспореното решение респ. разпореждане на орган по чл.114 ал.3 от КСО и му се присъдят сторените по делото разноски.

В съд.заседание жалбоподателя се представлява от адв. Д.,която поддържа жалбата и моли за нейното уважаване. Посочва ,че за периодите за които жалбоподателя е получил обезщетение е бил осигурен,а обстоятелството ,че вида на осигуряването не може да се променя в рамките на календарната година,както е разписано в чл.1 ал.4

от Наредбата за осигуряване на самоосигуряващите се лица не може да се тълкува във вреда на жалбоподателя и следва да се приеме ,че вида на осигуряването следва да се остане такъво каквото е било преди прекъсване на дейността.

Ответника се представлява от юриск. П. ,който оспова жалбата и моли дас е отхвърли ,на основанията посочени в оспореното решение на директора на ТП на НОИ С.-град. Съдът като съобрази представените доказателства, адм.преписка и становищата на страните намира жалбата на Г. К. С., срещу Решение № 1040-21-613 /18.06.2021г на Директора на ТП на НОИ С.-град , с което се потвърждава разпореждане № РВ-3-21-00919488М8.05.2021 г. на длъжностното лице по чл.114, ал. 3 от КСО при ТП на НОИ - С. град за възстановяване на недобросъвестно получено парично обезщетение поради общо заболяване за периода от 30.11.2020 г. до 17.04.2021г. вкл. в размер на 424.45 лв., от които 413.85 лв. - главница и 10.60 лв. – лихва за неоснователна по следните съображения:

Жалбоподателя , в качеството му на самоосигуряващо се лице, чрез [фирма], ЕИК[ЕИК] е подал удостоверение приложение № 9 към чл. 11, ал. 1 от Наредба за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване (НПОПДОО) с данни относно правото на изплащане на парично обезщетение по болничен лист № Е20201975183 с период на временна неработоспособност от 30.11.2020 г. до 11.12.2020 г. вкл. и болничен лист № Е20210604963 с период на временна неработоспособност от 07.04.2021 г. до 16.04.2021 г. вкл.

В посоченото удостоверение Приложение № 9 С. е декларирал, че към деня на настъпване на временната неработоспособност е осигурен за съответния риск.

По цитираните по-горе болнични листи на Г. К. С. е било изплатено парично обезщетение за временна неработоспособност както следва : по болничен лист № Е20201975183 за 10 работни дни в размер на 227.38 лв. и по болничен лист № Е20210604963 за 8 работни дни в размер на 186.47 лв.

С оглед преценка осигурителните права на Г. К. С., ответника в настоящия процес е изпратил писмо изх. № 1023-21- 836# 1/10.09.2021 г. / стр.47 от делото / до ТД на НАП С. град за уточняване обявения вид, начало, прекъсване и възобновяване на осигуряване от самоосигуряващото се лице през [фирма], ЕИК[ЕИК].

От писмо вх. № 1023-21-836#2/14.06.2021 г. /стр.22 и сл.от делото / е видно, че според данните в система за управление на приходите в НАП, справка за история на самоосигуряването като самоосигуряващо се лице, е установено че на дата 13.05.2008 г. от страна на лицето Г. К. С. е подадена декларация за регистрация на самоосигуряващо се лице с декларирани обстоятелства: начало на дейност от дата 01.05.2008 г. и осигуряване от същата дата за фонд „Пенсии“ и „Общо заболяване и майчинство“ чрез дружеството ФИГО Т. /О./ с ЕИК[ЕИК]. Декларацията е подадена в офис на НАП и е въведена в ИС с № 22043080072123;

На дата 30.03.2020 г. от страна на лицето по електронен път е подадена декларация с № 22000203608677 със заявено обстоятелство: прекъснал дейност от дата 01.03.2020 г.

На дата 03.06.2020 г. от страна на лицето по електронен път е подадена декларация с № 22000203931554 и заявено обстоятелство: възобновяване на дейност чрез дружеството ФИГО Т. /О./ с ЕИК[ЕИК] от дата 01.06.2020 г. С подадената декларация за регистрация на самоосигуряващо се лице не е декларирано възобновяване на осигуряване.

При тези данни ,съдът счита че правилно ответника е разпоредил жалбоподателя да

възстанови недобросъвестно получено парично обезщетение поради общо заболяване за периода 30.11.2020г до 17.04.2021г. вкл. в размер на 424.45 лв., от които 413.85 лв. - главница и 10.60 лв. - лихва. Оспореното решение, както и потвърдените с него разпореждания са издадени от компетентни органи, спазена е установената форма, не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Правилно е приложен и материалният закон.

Спорен се явява въпросът дали г-н С. е осигурено лице по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО в [фирма] към датите на настъпване на временната му неработоспособност, за да възникне за него правото на парично обезщетение.

Според § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО "Осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1 - 3 и 5. Самоосигуряващите се лица се смятат за осигурени за времето, през което са внесени дължимите осигурителни вноски по чл. 6, ал. 8, а лицата по чл. 4а се смятат за осигурени за времето, през което са внесени дължимите осигурителни вноски.

Съгласно чл. 10 от КСО, е регламентирано, че осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

На основание чл. 40, ал. 1 от КСО, осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най- малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск.

В чл. 1, ал. 2 от Наредба за обществено осигуряване на самоосигуряващите се лица, българските граждани на работа в чужбина и морските лица е предвидено, че при започване, прекъсване, възобновяване или прекратяване на всяка трудова дейност, за която е регистрирано самоосигуряващото се лице, се подава декларация по утвърден образец от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите (НАП) до компетентната териториална дирекция на НАП, подписана от самоосигуряващото се лице, в 7-дневен срок от настъпване на обстоятелството. На основание чл. 1, ал. 3 от същата наредба, видът на осигуряването се определя с декларация по утвърден образец от изпълнителния директор на НАП, която се подава от самоосигуряващото се лице в компетентната териториална дирекция на НАП в 7- дневен срок от започването или от възобновяването на трудовата дейност. При прекъсване и възобновяване на съответната трудова дейност, както и при започване на друга трудова дейност през календарната година самоосигуряващото се лице не може да променя вида на осигуряването. При започване и възобновяване на трудовата дейност, ако декларацията за вида на осигуряването не е подадена в 7-дневния срок, лицето подлежи на осигуряване само за инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт.

В настоящия казус ,както се установи , жалбоподателя не е декларирал начало на осигуряването си след 01.06.2020г и не е определил вида на осигуряване ,поради което за него важи правилото на чл. 4, ал. 3, т. 2 от КСО, съгласно която лицата, упражняващи трудова дейност като еднолични търговци, собственици или съдружници в търговски дружества и физическите лица - членове на

неперсонифицирани дружества са задължително осигурени за инвалидност поради общо заболяване за старост и за смърт ,но не и за осигурителен риск „общо заболяване и майчинство „ ,с който се обезпечава изплащането на обезщетение за временна неработоспособност вместо трудово възнаграждение. Тези лица могат по свой избор , да се осигуряват и за общо заболяване и майчинство , съгласно чл.40 ал.4 от КСО. В контекста на изложеното ,довода на проц.представител на жалбоподателя ,че би следвало да се запази вида на осигуряване преди прекъсване на дейността на дружеството се явява неоснователен.

На основание чл. 11 ал. 1 от НПОПДОО, за изплащане на парично обезщетение въз основа на болничен лист самоосигуряващите се лица - лично или чрез осигурителните каси, в които членуват, а съдружниците в търговски дружества, собствениците на Е. и физическите лица - членове на неперсонифицирани дружества - чрез дружествата, чрез които се осигуряват, представят в НОИ удостоверение по образец съгласно приложение № 9 с данни относно правото на парично обезщетение.

Отпускането и изчисляването на паричните обезщетения за временна неработоспособност, трудоустрояване, бременност и раждане и за отглеждане на малко дете и помощите от държавното обществено осигуряване се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 и чл. 33, т. 12, както и на данните, декларирани в подадените документи за изплащане на обезщетенията и помощите от държавното обществено осигуряване при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет (чл. 54к от КСО).

С оглед на това и предвид данните налични в информационната система на НОИ е направен правилен извод ,че на жалбоподателя Г. К. С., неоснователно е изплатено парично обезщетение за временна неработоспособност по болничен лист № E20201975183 с период на временна неработоспособност от 30.11.2020 г. до 11.12.2020 г. вкл. за 10 работни дни в размер на 227.38 лв. и болничен лист № E20210604963 с период на временна неработоспособност от 07.04.2021 г. до 16.04.2021 г. вкл. за 8 работни дни в размер на 186.47 лв , тъй като към началната дата на временната неработоспособност по цитираните болнични листове лицето няма качеството „осигурено лице“ по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО.

Горните изводи налагат отхвърляне на жалбата на Г. К. С., ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място], [улица], чрез адв. Д. срещу Решение № 1040-21-613 /18.06.2021г на Директора на ТП на НОИ С.-град , с което се потвърждава разпореждане № РВ-3-21-00919488М8.05.2021 г. на длъжностното лице по чл.114, ал. 3 от КСО като неоснователна.

При този изход от процеса на ответника следва да се заплати претендираното от него юрисконсулско възнаграждение в размер на 350лв, съгласно чл.8 ал.2 т.2 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното ,съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. К. С., ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място], [улица], чрез адв. Д. срещу Решение № 1040-21-613 /18.06.2021г на Директора на ТП на НОИ С.-град , с което се потвърждава разпореждане № РВ-3-21-00919488М8.05.2021 г. на длъжностното лице по чл.114, ал. 3 от КСО при ТП на НОИ - С. град за възстановяване

на недобросъвестно получено парично обезщетение поради общо заболяване за периода от 30.11.2020 г. до 17.04.2021г. вкл. в размер на 424.45 лв., от които 413.85 лв. - главница и 10.60 лв. - лихва.

ОСЪЖДА Г. К. С., ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място], [улица] да заплати на ТП на НОИ С.-град сумата 350лв – юрисконсулско възнаграждение , съгласно чл.8 ал.2 т.2 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14 –дневен срок от съобщението на страните

СЪДИЯ: